

[Birgith Mogensen]

CD kan som tidligere nævnt fuldt ud støtte lovforslaget og de ændringer i de generelle regler om godkendelse, justitsministeren har til hensigt at gennemføre i kraft af lovforslaget.

I vor iver efter at sikre børnene førsteklases adoptionsforældre må vi aldrig glemme, at vi ikke alle sammen er førsteklases, men alligevel får vi børn, samt adoptivbørnenes alternativer.

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiet skal indledningsvis sige tak til ministeren, fordi han her forsøger at rette op på nogle ting vedrørende adoption. Ministeren bør også roses for den hurtighed, der er lagt for dagen.

Det paradoksale er, at vedrørende de mennesker, som selv er i stand til at avle de børn, de nu ønsker, er der ikke nogen, der snager i vægtgrænser, alder m.v., medens de personer, som skal adoptere, ofte har skullet igennem et nåleøje og langvarige undersøgelser, som af og til har resulteret i urimelige afgørelser.

Jeg kunne i den forbindelse tænke mig at spørge ministeren, om man har nogen statistik over, i hvor mange tilfælde det har været nødvendigt at fjerne adoptivbørn fra deres adoptivforældre, altså efter at adoptionen er gået i orden. Uden at have denne statistik er det mit indtryk, at det ikke er sket i ret mange tilfælde.

Vi er i fremskridtspartiet lidt betænkelige ved at adoptere ministerens forslag råt for usødet. Det kommer ganske enkelt af, at fremskridtspartiets politik er, at statsamterne skal nedlægges, og her er altså et nyt område til statsamterne. Man siger ikke, hvorledes dette udvalg skal være sammensat. Skal det alene være jurister i statsamtet, som skal beslutte nu? Er det socialpædagogiske element fuldstændig fløjet bort? Det er der ikke svar på nogen steder. Man kunne tænke sig, at kirken blev draget lidt mere ind i billedet, f. eks. præsten. Der var mange muligheder. Ministeren nævner ikke i sit forslag, hvilken sammensætning adoptionsudvalget i statsamtet skal have, og når man ikke nævner det, må vi tage for givet, at det er de jurister, der er i statsamtet, der ene og alene skal behandle sagerne.

Jeg vil også spørge ministeren, hvorfor Amtsrådsforeningen er imod nyordningen. Mig bekendt er Amtsrådsforeningen imod denne nyordning, og den er også imod, at samrådene nedlægges. Er der nogen nærmere begrundelse for Amtsrådsforeningens hårde modstand mod ministerens forslag?

Som sagt vil fremskridtspartiet arbejde velvilligt med ministerens forslag i udvalget.

Aase Olesen (RV):

Efter det sidste indlæg må vi vel konstatere, at der i alle partier i folketinget nu er enighed om, at det er nødvendigt at have en eller anden form for godkendelsesprocedure, og at der dermed skal findes nogle udvælgelseskræfter for adoptivforældre. Det er i yirkeligheden et stykke vej at være kommet, for det har jo ikke været tilfældet tidligere med fremskridtspartiet.

Dermed er vi langt inde i diskussionen om, hvordan disse kriterier så skal se ud. Det er jo det, det handler om. Jeg synes, det er vigtigt at slå fast, hvad også socialdemokratiets ordfører gjorde, at dette ikke handler om voksne menneskers ret til at få børn af det offentlige system på en eller anden måde. Det handler om at sikre børn, der skal adopteres væk, de bedst mulige opvækstvilkår. Hvis vi hele tiden holder os det for øje, tror jeg, at vi kan komme igennem denne diskussion i nogenlunde enighed.

Vi kan uden større betænkelighed sige ja til ministerens ønske om at få tillagt kompetencen til at fastsætte generelle retningslinjer, idet vi går ud fra, at det som hidtil sker i overensstemmelse med folketingets retsudvalg. Jeg skal senere vende tilbage til de generelle betingelser.

Derimod er jeg meget stærkt i tvivl om forslaget om at nedlægge samrådene og overflytte deres funktion til statsamterne. Jeg kan ikke i lovforslaget og dets bemærkninger finde nogen begrundelse herfor. Der er, så vidt jeg kan se, ikke anden begrundelse, end at der indpakket står, at så kan der ske en hurtigere behandling. Men fart over feltet eller hurtig behandling kan også ske på anden vis, og derfor vil jeg godt spørge ministeren: hvad har været hovedbegrundelsen? Har det måske i virkeligheden været noget helt andet, nemlig ønsket om større ensartethed? Den